

Школа, як пісня...

Пісня, з якої починається життя

Село Фурси один з найдавніших населених пунктів на території Білоцерківщини, писана історія якого охоплює 438 років (з 1572 р.)

Фурси до Жовтневої революції було таким же, як і тисячі сіл царської Росії. І стан народної освіти повністю відповідав становищу тогочасного села. Час відкриття Фурсівської школи типовий і характерний для дуже багатьох сільських шкіл. Документи переконливо свідчать, що царський уряд був змушений в кінці 50-х років XIX століття відкривати школи в селах, з іншої сторони, селяни вели рішучу боротьбу за свої права, в тому числі і за право на освіту. В багатьох місцевостях населення за власною ініціативою, без дозволу начальства створювало школи.

Фурсівська школа була відкрита у 1860 р. при місцевій церкві за домовленістю її селянами, які збирали на рік 64 карбованців для утримання вчителя. Школа була церковнопарафіальною (фото 701). В перший рік у ній навчалися 25 хлопчиків і 3 дівчинки. Викладалися Закон Божий, російське читання, математика, письмо, історія, церковний спів.

У 1901 р. збудовано нову школу, на той час в ній навчалися 77 хлопчиків і 18 дівчаток. У 1906 р. відкрито школу грамоти в Чмирівці. Збереглися імена перших учителів школи: дяк місцевої церкви Авакум, дяк Василь Назаров, його син Андрій Назаров, сільський писар Василь Костянтинівич Труш, житель с. Трушки Мефодій, Лаврін Сакович Кваша, син дядька Хома Коровін, Кокульський, вчитель з педагогічною освітою Микола Токарський, Сусана Олексіївна Шпет, Колесник, Микола Костьович Мізецький, дружина приватного фельдшера Олександра Варнавська. Завідували школою в різні роки місцеві батюшки Ребінецький, Похолович, Гордєєв (фото703).

Фурсівська школа навіть через двадцять з лишнім років після її відкриття являла собою незручне, тісне, бідне приміщення (фото704).

Майже ніяких коштів для підтримки існування школи не було. Учителем в ній був малограмотний селянин, який закінчив цю ж школу. Жалування вчителя мізерне, воно складало 30 рублів на рік. На 2492 душі населених в Фурсах разом з Чмирівкою нараховується 28 учнів. Вся шкільна освіта має яскраво виражений релігійний характер. Дітей не стільки вчить, скільки прищеплюють їм покору перед Господом богом, перед царем і місцевою владою.

Всього в окрузі тоді працювало 36 вчителів, із них: місцевих селян - 16, дячки і їх синів - 6, колишніх солдатів і унтер-офіцерів - 7. Освітній рівень цих вчителів був надзвичайно низьким. Троє із них закінчили духовну семінарію. Один склав екзамен на право викладання в початкових класах. У інших освіта була домашня або церковноприходська. Оплата праці вчителів складала 30-40 рублів на рік, але у багатьох вона була ще нижчою - 20-25 рублів. Оскільки в церковноприходських школах освітня робота була поставлена не найкращим чином, а фізичні засоби впливу на учнів широко застосовувались, то ці школи не користувались авторитетом у населення.

Фурсівська школа із церковно-приходської стала світською в 1917 році. Прибули нові вчителі. Вони старанно займалися з дітьми на уроках, проводили зі школярами позаурочну роботу, організовували вечори самодіяльності. Кількість учнів почала швидко зростати, в старому приміщенні стало тісно і школу перевели в попівський будинок, тут були дві класні кімнати, заняття проводились в 2 зміни, школа охоплювала близько 200 дітей. У зв'язку зі збільшенням кількості учнів школу перевели до будинку священика, але навчання відбувалося у дві зміни. Гостро постало питання спорудження нової будівлі. Кошти для цього отримали завдяки облігації сільської ради, на яку випав виграш 25 тис. карбованців. Ще 15 тис. карбованців зібрали самообклатанням. Крім того, кожен житель села зобов'язався відпрацювати на будівництві 10-15 днів.

У 1934 р. Фурсівську семирічну школу закінчили 19 випускників 7-го класу.

Наприкінці 1940-1941 навчального року у Фурсах функціонувала багатокомплектна семирічна школа з кількома паралельними класами, яка охоплювала більше 350 учнів. При школі була добра бібліотека, обладнаний фізичний кабінет, в користуванні вчителів було багато різноманітних наочностей, які тепер зберігаються в шкільному музеї освіти села (завідувач Єжова Т.В.). З початком війни й окупації школа не працювала. В 1942 р. у будівлі установи був відкритий перевалочний пункт з вивозу людей на примусові роботи до Німеччини, а в 1943 р. у школі розміщувалась німецька військова частина, з приходом радянських військ - військово-польовий госпіталь. Під час відступу німці підпалили школу, та жителі встигли загасити пожежу. Відбудова закладу продовжувалася до кінця 1945 р., але навчання розпочалося ще 20 січня 1944 р.

У 1945 році закінчено відбудову спаленого німцями головного будинку школи і з 1-го вересня розпочато навчання в усіх класних кімнатах. У 1946 році закінчено впорядкування шкільної садиби.

З 1952 року Фурсівська школа перетворилась з семирічної в середню. Відкрито вперше восьмий клас. Директором школи став Франко Степанович Шеремет (фото 705).

Під його керівництвом заклад досяг найвишого розквіту. У 1953 р. видавництва «Просвіта» та «Радянська школа» випустили російською та українською мовами монографію І.А. Вінниченка «Фурсянська семирічна школа». З 1951 р. і до сьогодні при школі працює філіал Білоцерківської музичної школи .

У 1954 р. Фурсівська школа - учасник ВДНГ у Москві. Отримали перші нагороди: вчителі Ф.С. Шеремет (малу срібну медаль). А.П. Горідько (бронзову медаль). В.С. Лисенко (бронзову медаль), М.М. Труш (бронзову медаль), учні Галина Іголкіна, Анатолій Козоріз, Валентина Кравченко, Галина Марченко, Олександр Фурсенко, Людмила Сорока (нагороджені бронзовими медалями).

У 1955 р. 39 учнів стали першими випускниками, які здобули середню освіту.

У 1955 році учні школи були учасниками ВСГВ на чолі з директором школи Шереметом Франком Степановичем. У 1956 р. за участь у роботі ВДНГ Фурсівська школа отримала бронзову медаль.

12 березня 1957 р. піонерська дружина школи була занесена до Книги пошани Всесоюзної піонерської організації (фото706).

У тому ж році навчальний заклад за участь у Всесоюзній ВДНГ нагороджено дипломом II ступеня і малою золотою медаллю та премійовано вантажною машиною «Урал ЗИС 355». Крім того, шкільна електростанція дала перший струм для освітлення закладу.

11 вересня 1958 р. школу відвідала китайська делегація піонерських працівників (керівник делегації - Цзо Лінь, головний редактор газети «Чжунго Шаоянь» (фото 707).

З гостями з-за кордону педагогічним досвідом поділилися вчителі, які вміли працювати самовіддано і натхненно, бо були справжніми патріотами своєї справи (фото708).

У жовтні 1960 року школа готувалася до відзначення 100-річчя з дня відкриття. Свято відбулося 15 жовтня 1960 року. З нагоди 100-річчя школи історичний шкільний гурток оформив матеріали, зібрані за 80 років.

Відкрито шкільний музей, доукомплектовано і переоформлено шкільну картинну галерею та відкрито виставку з відділами сільського господарства, ручної праці, фізики й техніки.

У 1961 р. Київською кіностудією хронікально-документальних фільмів був знятий кінофільм «В нашій школі». З 1964 р. почало працювати ательє "Спасибі», в якому учні на чолі із учителем фізики А.І. Шенгуром безкоштовно ремонтували телевізори (фото709).

У 1963 році гурток юних фізиків Фурсівської середньої школи почав займатися випуском кінофільму «Фурсы - Луна». А у 1965 році в день, коли космонавт Леонов виходив у відкритий космос, Москва продемонструвала кінофільм про роботу гуртка юних фізиків Фурсівської середньої школи «Фурсы - Луна». Фільм знімав Київський режисер Вдовенко.

У 1967 р. - знову добудова школи. У 1970 році заслужений вчитель республіки Шеремет Франко Степанович пішов на заслужений відпочинок. Ця людина працювала у Фурсівській школі 26 років, за які зробила дуже багато хороших справ. Він нагороджений медаллю Макаренка. Шеремета Франка Степановича змінив Семененко Володимир Андрійович. Завучем школи в 1970 році стала Гоменюк Галина Іванівна.

У 1973 році директором школи став Троценко Роман Прокопович. Він пропрацював із 1961 по 1973 рік завідуючим Білоцерківським районним відділом народної освіти, а коли йому запропонували стати директором Фурсівської школи з радістю згодився на цю посаду.

З 1 березня 1987 року директором школи стає Бровко Михайло Тарасович. Ця людина працювала інспектором Білоцерківського відділу освіти, головою райкому профспілки вчителів, завідувачем райвно в Сквирі, директором Озернянської школи № 2, а потім перейшов до нас. Пропрацював Михайло Тарасович лише 2 роки. Здоров'я не дозволило працювати і жити такій великій людині. У 1989 році Бровко М.Т. помер. За час керування Фурсівською середньою школою Михайло Тарасович встиг зробити чимало хорошого. Була облаштована актова зала, причому силами учнів і вчителів. А також зробили ремонт спортивної зали.

В 1989 році директором школи став Шевченко Михайло Іванович, життєве кредо якого «Довіряй, співчувай, будь чесним з собою». Під керівництвом директора школи робота велася і по господарству, і по всебічному розвитку навчально - виховного процесу.

Впродовж усіх цих років у центрі уваги педколективу було становлення духовної культури особистості. Усіма справами виховували в учнів почуття власної гідності.

Нині у Фурсівській ЗОШ I—III ступенів навчаються близько 250 учнів, педагогічний колектив налічує 30 вчителів. Серед них є заслужені вчителі країни, вчителі-методисти, старші вчителі, відмінники народної освіти. Школа є однією із кращих у Білоцерківському районі (фото 710).

Учні школи в різні роки ставали призерами і переможцями всеукраїнських предметних олімпіад з базових дисциплін. При школі працюють музей, туристичний гурток, спортивні секції, учительський ансамбль «Берегиня», дитячий танцювальний колектив «Веселі намистинки», вокальний колектив «Опеньочки», без яких не відбувається жодне свято.

Учитель - взірець, учитель є прикладом. І саме такими є більшість колективу сьогодні. Я вважаю, що мені поталанило в житті – я навчалася, була випускницею Фурсівської школи, а потім усе трудове життя працювала вчителем у рідній школі. Тож вся повоєнна історія і життя нашої школи аж до сучасності – це і є моє життя.

А історія ця славна і значима. І творять її справжні педагоги, закохані у свою професію. Ця історія починалася 11 січня 1944 р., коли ми вперше сіли за парти після звільнення нашого села від німецької окупації. Майже півтора року ми навчалися, коли ще гриміли бої Великої Вітчизняної війни. А як училися! Як і весь наш народ трудився за себе і за того хлопця, що у свої 17-18 років лягав під гусениці ворожого танка зі зв'язкою гранат або закривав собою амбразуру ворожого дзоту. Важкі то були часи. Батьки на фронті, і чимало з них не повернулися до рідного дому. Матері піднімали зруйноване війною господарство і село. А ми були їх першими вірними помічниками. Як багато і з якою охотою та любов'ю ми працювали над благоустроєм школи, шкільної садиби та села. А надихав на всі корисні справи, організовував і вів нас наш улюблений учитель, мудрий директор і господар Шермет Франко Степанович. На все життя запам'яталися його цікаві, змістовні уроки, уроки людяності і добра, і його плідна діяльність як керівника школи. Він був серцем і пульсом школи і педколективу, серцем, яке завжди билось в унісон з вимогами часу та потребами школи, учнів, села. Ми з любов'ю, вдячністю і гордістю згадуємо наших прекрасних вчителів: Труш Мокрину Михайлівну,

Балабуху Надію Денисівну, Радчук Марію Іванівну, Синявську Марію Захарівну,

Трохименко Євгенію Олександрівну, Похилько Нечипора Михайловича, Пелех Оксану Олексіївну, Артеменка Олексія Васильовича,

Савіна Миколу Сидоровича, Атамашко Марію Дмитрівну, класного керівника до 7 класу, Нечитайло (Возбранну) Ганну Захарівну, Черненка Володимира... всіх, хто навчили нас вчитися, працювати, жити і любити життя. Франко Степанович був людиною, закоханою не лише в красу рідного слова, але і в красу рідної природи. Він, як казав Олександр Довженко про свою матір, «любив саджати, щоб проізросло». І скоро наша школа і садиба школи потонули в зелені алеї, фруктових дерев і різнобарвних квітів. Садиба школи стала квітучим і родючим садом (фото 711).

Перед вікнами школи, де тепер квітник, простягалися рядки полуниці з яскравими ягодами, там, де нині кочегарки і гаражі, - ряди малини з кетягами дорідних плодів, справа від бузкової алеї, що тяглася аж до річки – розлогі кущі чорної смородини, паралельно зі стіною школи, зверненої до річки, звисали дорідні грона кращих сортів винограду. Далі по схилу до самої річки росли фруктові дерева кращих сортів. Все це збиралося, обліковувалося, реалізовувалося, і на отримані кошти купували необхідне шкільне приладдя.

Значну частину садиби школи займали зразкові учнівські дослідні ділянки, де учні вирощували високі врожаї різних культур. Були учнівські ланки і ланкові. Учні ціле літо доглядали і поливали свої, закріплені за кожним, ділянки. Не було ніде жодної бур'янина. І результати дуже плідні. На перший післявоєнний зліт юнатів України в Києві 1948 року я возила голови капусти, які ледве охопиш руками. З листопада 1950 р. Міністерство Освіти УРСР нагородило Почесною Грамотою гурток юннатів-мічуринців за досягнуті успіхи в роботі.

В п'ятому класі ми ціле літо доглядали також за шовкопрядами, носили листя шовковиць аж із лісосмуги, що за селом.

Франко Степанович турбувався не лише про школу, але й про благоустрій нашого села. В шостому класі ми разом зі старшокласниками закладали парк в центрі села, де нині пам'ятник героям Великої Вітчизняної війни. Кожен учень садив деревце, доглядавав і поливав регулярно, аж поки воно не вкоренилося і пустило нові пагони. На кожному деревці була етикетка з прізвищем учня, котрий його доглядав. Учнями вирощений посадковий

матеріал для цього парку. З ініціативи Франка Степановича силами учнів і вчителів було посаджено ще два міні-парки – навколо Правобережної геологічної експедиції та на старому кладовищі, де нині пам'ятник жертвам голодомору, були насаджені дерева вздовж берегів річки Кам'янки та шляхів, що пролягають до села.

Багато хороших, корисних справ робили і роблять учні нашої школи. Всі випускники 50-х років Фурсянської, тоді ще семирічної школи, знайшли гідне місце у житті, працюють у різних галузях народного господарства.

Кращі випускники, відмінники навчання, стали відомими своїми досягненнями в нашій країні.

Пашенко Михайло Карпович - випускник Білоцерківського сільськогосподарського інституту, генеральний директор відомого, двічі мільйонера радгоспу в Новосибірському регіоні.

Стешенко Михайло Харитонович – учитель математики Фурсівської середньої школи, відомий директор Шпендівської середньої школи Кагарлицького району, завідуючий Кагарлицьким райвно.

Бичок Леонід Якович - випускник Білоцерківського сільгоспінституту, головний лікар ветеринарної служби, піднімав сільське господарство в далекому Казахстані.

Бичок Василь Миколайович – підполковник, замісник командира полка Зенітно-ракетних військ, після закінчення педінституту – політпрацівник.

Коваль Леонід Іванович – слідчий Білоцерківського району.

Коляда Лідія Ільківна, Кравченко Лідія Миколаївна, Бондаренко Галина, Левківна, Кваша Галина Олександрівна – вчителі, відмінники народної освіти.

Решта випускників стали прекрасними працівниками в різних сферах суспільного життя і справжніми громадянами нашої країни.

За високі показники у вирощуванні сільськогосподарських і фруктових культур Фурсянська семирічна школа потрапила на Всесоюзну виставку досягнень народного господарства.

У 1952 році Фурсівській семирічній школі надано статус середньої школи.

Педагогічний колектив школи поповнився новими вчителями, майстрами педагогічної справи.

Сторчило Микола Семенович, Лисенко Віра Семенівна, Дишлеві Павло Сизонович і Ганна Павлівна, Лисенко Микола Захарович,

Дзєцива Марія Єлізарівна, які внесли значний вклад у справу навчання і виховання молодого покоління.

В середині 60-х років у школу прийшли молоді талановиті вчителі – ентузіасти, які продовжили і примножили славні традиції нашої школи.

Билим Надія Олександрівна, Руденко Лідія Григорівна, Шенгур Анатолій Іванович, Сушко Людмила Свиридівна,

Чуприна Тетяна Федорівна, Федорей Галина Максимівна, Артеменко Катерина Яківна, Пашенко Галина Олександрівна...

Наша школа в той час, скажу без перебільшення, буквально гриміла не лише в районі, області, а й по всій Україні і за її межами. Впродовж довгих років учнівські дослідні ділянки були відомими, зразковими і плідними під керівництвом учителя біології Билим Н. О., яка постійно підтримувала тісні зв'язки з науковцями Білоцерківської селекційної станції. Учні вирощували високі врожаї різних культур.

Активно працював гурток агрохіміків, нагороджений «Грамотою Верховної Ради». Керівник – Лисенко Микола Захарович (1967 р.). Під його керівництвом було організовано учнівську виробничу бригаду старшокласників, яка обробляла в колгоспі 8га цукрового буряка. Разом з гуртківцями агрохіміків члени бригади проводили аналіз ґрунтів колгоспної землі і результати передавали науковцям селекційної станції.

В нашій школі повсякчас приділяли велику увагу вихованню в учнів патріотизму, любові до праці, країни, людей праці. Фурсівська школа завжди йшла в ногу з вимогами часу, з потребами школи, учнів, країни. Силами учнів Фурсянської середньої школи весною 1955 року закладено фруктовий сад в колгоспі на площі 10 га збудовано шкільну оранжерею.

В шкільному саду розміщалася пасіка, де учні здобували навички бджолярства. Керівник – Лисенко М. З (фото712).

Коли стало «модно» розводити кролів, у школі з'явилася кролеферма. Учні разом з Билим Н. О. протягом року старанно доглядали кролів, вирощували і здавали вагомі кілограми м'яса (фото713).

Плідно працювали в школі різноманітні гуртки, технічні, моделювання, агрохіміків, крою і шиття, юних фізиків, ательє «Спасибі» по безкоштовному ремонту телевізорів.

Разом з Шенгуром Анатолієм Івановичем учні підготували жо зйомки кінофільм «Фурси-Луна». Режисер Вдовенко.

Як результат такої плідної діяльності наша школа впродовж багатьох років була активною учасницею Республіканської Виставки досягнень народного господарства в столиці України Києві та Всесоюзної виставки досягнень

народного господарства в Москві, нагороджена дипломом цих виставок, а також преміями.

У 1954 році учасниками Всесоюзної сільськогосподарської виставки були: школа, гурток юнатів, а також директор школи Шеремет Ф. С., нагороджений малою срібною медаллю, три вчителі нагороджені бронзовими медалями, шість учнів-учасників ВСГВ нагороджені бронзовими медалями.

У 1955 році учні школи були учасниками Всесоюзної сільськогосподарської виставки на чолі з директором Шереметом Ф.С.

23 березня 1957 року Фурсянську школу нагороджено дипломом II ступеня і Малою золотою медаллю. Директора школи Шеремета Ф. С. нагороджено Малою золотою медаллю. Школа одержала премію ВСГВ – вантажний автомобіль «Урал-34С355».

Це була справжня розкіш на той час. Ним ми їздили на екскурсії до Канева на могилу Великого Козаря, по Шевченківських місцях у Стеблів, батьківщину Нечуя-Левицького, по місцях бойової і трудової слави. Автомобіль дуже допомагав нам в господарських справах (завозили все необхідне для будівництва добудов школи).

Франко Степанович велику увагу приділяв естетичному вихованню учнів. При школі постійно працював філіал Білоцерківської музичної школи, де учні опановували гру на різних музичних інструментах. Був у школі власний духовий оркестр.

У 60-70-х роках Фурсянська школа славилася прекрасним учнівським хором.

Великий чотирьохголосний хор старшокласників (VII-X класи) під керівництвом Адріана Павловича Бурі успішно виступав на всіх урочистостях села, в районі і на сценах столиці, отримував призові місця. Акомпонували хорові учні нашої музичної школи, які стали майстерними музикантами.

В 90-х роках в школі плідно працювала учнівська агітбригада, яка їздила на республіканські змагання, виступів якої завжди чекали в селі, в районі, в інших школах.

31 вересня 1960 року у Фурсах відкрито вечірню середню школу робітничої молоді.

Директором школи призначено Сторчила Миколу Семеновича. Майже всі молоді люди нашого села, які закінчили лише сім класів, здобули середню

освіту в школі робітничої молоді. Класи були досить наповненими, учні відзначалися значними успіхами в навчанні.

Два випускники 1962 року нагороджені медалями. Лісогурський Валентин Петрович – золотою медаллю, Кравченко Павло Мелентійович – срібною медаллю.

У 1969 році була відкрита Фурсівська заочна школа, яка охоплювала 20 сіл району.

Директором школи був Гуменюк Онисим Савич.

Фурсівська школа впродовж довгого часу була школою з поглибленим вивченням англійської мови. Завучі школи

Дерманець Фросина Григорівна, Іпатова Катерина Петрівна. 25 випускників нашої школи закінчили Інститути іноземних мов, стали вчителями іноземної мови. Я горда за нашу Фурсівську школу, яка завжди була зразковою, передовою в районі, в області. Учні нашої школи всіх поколінь завжди були активними учасниками і переможцями всіх олімпіад, спартакіад, різноманітних змагань і конкурсів.

Фурсівська школа дала путівку в життя великій кількості її випускників (_____) з них ____ учнів нагороджені золотою медаллю, ____ срібною. Чимало з випускників стали широко відомими в країні результатами і значними досягненнями їх праці в різних сферах суспільного життя.

Серед них науковці (академіки, професори, доктори та кандидати наук), студенти престижних вузів України, керівники установ та підприємств, державні службовці та депутати, спортсмени, музиканти, генерали і полковники.

Поворознюк Владислав Володимирович – доктор медичних наук, професор, президент Української асоціації остеопороза, Член Правління Всесвітньої організації остеопороза, президент Української асоціації менопаузи, андропаузи, захворювання кістково-м'язової системи, керівник відділу клінічної фізіології і патологій опорно-рухливого апарату Інституту геронтології АМН України, директор Українського науково-медичного центру проблем остеопорозу, головний редактор журналів «Проблеми остеології», «Міжнародний остеологічний журнал» автор і співавтор 550-ти наукових робіт, 14-ти монографій, автор розробок біологічно активних речовин, які використовуються для профілактики і лікування остеопорозу.

Під керівництвом Поворознюка В. В. захищено 13 кандидатських дисертацій.

Кваша Олександр Іванович – професор Інституту серцево-судинної хірургії АМН України, Київського міського центру серця.

Бублик Анатолій Васильович – заслужений будівельник України, академік Академії будівництва України. Нагороджений орденом «Знак пошани» та багатьма медалями, автор 52 монографій та трьох винаходів.

Фурсенко Микола Іванович – полковник, заступник начальника Головного управління (організаційно-мобілізаційного) Генерального штабу ЗСУ, сільський голова села Фурси, голова Всеукраїнської асоціації сільських та селищних рад, член

Конституційної комісії, член Ради Регіонального розвитку при Президентові України, член комісії з проведення децентралізації при Голові Верховної Ради України, співголова Східно-Європейської асоціації органів місцевого самоврядування.

Самков Олександр Всеволодович – заступник директора Інституту електродинаміки НАНУ, доктор технічних наук, старший науковий співробітник.

Бровченко Володимир Федотович – генерал-майор бронетанкових військ.

Челнокова Ніна Вікторівна – доктор хімічних наук.

Никоненко Павло Іванович – кандидат медичних наук Інституту геронтології.

Сладкевич Володимир Петрович – доктор екологічних наук, викладач військового інституту.

Чубенко (Некрасова) Валентина Василівна – заслужений учитель України.

Бондар Яна Русланівна – майстер спорту з лижних гонок та майстер спорту

Міжнародного класу з біатлону, член національної збірної України.

Усенко Яків Віталійович – директор заводу пакувального об'єднання «Термо-Пак». Удостоєний звання «Заслужений працівник промисловості України».

Поворознюк Валерій Володимирович – головний лікар гастроентерологічного відділення Білоцерківської міської лікарні № 1.

Лісогурський Олександр Валентинович – полковник, начальник інспекції технічного нагляду Військово-Повітряних сил України.

Луценко В'ячеслав Анатолійович – випускник Ленінградської академії військово-повітряних сил, пілот першого класу міжнародних ліній.

Приймав участь у звільненні пасажирів літака, захопленого терористами. Нагороджений орденом Червоного прапора.

Шенгур Віталій Анатолійович – полковник, викладач Інституту управління та зв'язку.

Штика-Лісогурська Тетяна Іванівна – старший інспектор Управління освіти м.Вінниця.

Болобан Віктор Семенович – підполковник Внутрішніх військ МВС, методист управління освіти і науки Білоцерківської міської ради.

Артеменко Микола Віталійович – полковник, заступник начальника управління, начальник відділу інженерно-технічних заходів радіаційного, хімічного, біологічного і медичного захисту Головного Управління МНС Вороженської області.

Бичков Олександр Анатолійович – керівник банку м. Запоріжжя.

Ними пишається наша школа, ними пишаємося всі ми, їх односельці.

Ми, випускники всіх поколінь, любимо і гордимся нашою школою і кажемо сердечне спасибі за все прекрасне, що вона нам дала.